

Embolica que fa fort / Remake

written by Alfons Duran Pich | 5 d'abril de 2021

Durant uns dies el debat d'investidura al Parlament de Catalunya ha tingut ocupat el personal, ja que la lliga de futbol està de baixa temporal i la pandèmia limita altres esdeveniments. Es tractava de comprovar si la majoria independentista podia posar-se d'acord en l'elecció d'un candidat de consens. Atès que Esquerra Republicana de Catalunya tenia un parlamentari més que Junts per Catalunya, els corresponia a ells proposar-ho. I així ha estat. El candidat nominat (Pere Aragonès Garcia) no ha aconseguit els vots necessaris, ja que els parlamentaris de JuntsxCat s'han abstingut.

I ha estat llavors quan s'ha produït una explosió controlada, en què els nois i noies d'ERC, al costat de la seva cort mediàtica, han expressat la seva trista amargor (sempre controlada) davant de la "traïció" dels seus col·legues independentistes. Drames a part, haurem d'esperar un parell de mesos per veure quina solució s'assoleix.

En qualsevol cas, el partit que lidera amb mà fèrria mossèn Junqueras ha de fer una anàlisi en profunditat (d'aquells que recomanaven en els "exercicis espirituals") si vol comprendre el que està passant. Els donarem unes pistes, per si els serveix d'ajuda:

- Catalunya és un país ocupat políticament i militarment. Fa segles que està en aquesta situació. Tot necessita el consentiment del virrei de torn.
- L'"Espanya de les autonomies" és un invent groller en termes organitzatius. Es va crear per impedir la reclamació dels drets històrics de Catalunya i Euskadi.
- Els parlaments autonòmics són parlaments de fira. Les seves decisions poden ser revocades per qualsevol de les múltiples institucions de l'Estat, sempre prestes a

intervenir.

- El “poder executiu” (el govern de la Generalitat) només serveix per gestionar el dia a dia del territori català, sempre que no s’aparti gens del guió escrit per l’“autoritat competent” de la capital del regne.
- Aquest govern és responsable de la despesa pública però no dels ingressos, ja que la màquina recaptadora de l’Estat es queda amb els impostos pagats pels contribuents catalans i després transfereix a la Generalitat el que considera pertinent. I a això li diuen cínicament sistema de “finançament”. Et “financen” amb part dels diners que abans t’han furtat.
- Una notable majoria de la població que viu i treballa a Catalunya no n’és conscient d’això i, per tant, presenta les seves queixes a la Generalitat, com si aquesta pogués decidir alguna cosa per alleugerir-les. Es reclama a l’interlocutor equivocadament, amb l’auxili de “l’esquerra institucional” (Socialistes, Catalunya en Comú-Podem i altres espècies menors), que coneixent l’arrel del problema l’oculten en benefici propi, cosa que posa de manifest la seva poca altura moral.
- En paral·lel l’Estat fa el sord, i assenyala a les comunitats com a responsables de qualsevol ineficiència. En un hàbil moviment centrífug i centrípet, distribueix els fracassos i es queda els encerts. Tot això gairebé sense posar-se vermell i en nom del “govern d’Espanya”.
- El senyor Aragonès, si és elegit president de la Generalitat, ha d’entendre que la seva missió serà administrar els recursos que li deixin administrar i poca cosa més.
- Ha d’oblidar-se de la “taula de diàleg” que és com el conte de la lletera en versió *cañí*.
- També ha d’assumir que la seva forma d’entendre la independència (versió “el dia més llarg”) no casa amb la voluntat independentista de la societat civil, i que les seves declaracions en aquest sentit són pura retòrica. Com ja fa molts anys que milita a Esquerra Republicana,

li resultarà fàcil d'entendre, ja que el seu partit mai no ha fet res concret per aconseguir la independència (a part de repetir la cantarella), en els seus noranta anys d'existència.

- Tot el que es pugui fer en favor d'una República independent s'ha de fer des de l'exterior, sigui a través del **Consell per la República** o per qualsevol altra organització que no hagi de respondre davant l'Estat espanyol.
- Ell ha de governar la gestoria i seguir fent-hi tràmits. Són actuacions a curt termini. Els plans a llarg termini que suposen moviments estratègics cal pensar-los i implementar-los fora. Són funcions diferents fetes per òrgans diferents. Tot molt ben delimitat.

Si el senyor Aragonès, els seus nois i el seu pare espiritual no tenen en compte algunes d'aquestes consideracions, s'equivocaran de ple.

Jo recomanaria a Junts per Catalunya que d'aquí a un parell de mesos (no abans) doni suport a la candidatura de Pere Aragonès i acordi amb ERC un pacte "flexible" de legislatura, sense entrar al govern. Serà llavors quan els "republicans" aprendran de veritat de què va la pel·lícula i deixaran a la sagristia les flors de lliri que acostumen a portar a la mà.

Perquè sense el "contuberni independentista" del Consell per la República (com el qualifica la insidiosa senyora Eva Granados) i el seu extraordinari treball a l'exterior, l'exèrcit d'ocupació hauria obert de nou la Model i ressuscitat la Brigada Políticossocial.